

[Erik Holst]

og det har man haft ret til og mulighed for. Og som fru Anne Grete Holmsgård sagde, har mange af kommunerne selvfølgelig følt sig meget stærkt fristet til at gøre noget sådant, navnlig hvis man har følt, at man var i en økonomisk klemt situation.

Så har næsten alle ordførere og også ministeren været inde på, at det er et kommunalt anliggende. Det er jeg meget enig med ministeren i. Det er et anliggende for kommuneplanlægningen, og det er et anliggende for kommunerne direkte af hensyn til deres befolkning at sørge for, at der etableres arealer, så der er tilstrækkeligt til, at de, der ønsker det, som det blev formuleret af den radikale ordfører, også får lejlighed til at få en kolonihave.

Hvorledes er vore muligheder da for herindefra at påvirke udviklingen i det, vi kunne kalde en ønsket retning. Jeg har forstået, at alle ordførere fandt, at det var en god ting, at vi fik flere kolonihaver. Der er blevet talt meget fint, synes jeg nok, om øget fritid for mange – nogle har det frivilligt, andre desværre ufrivilligt – og der blev talt meget om samværet med familien og om, at vi i fremtiden nok må regne med, at mange gerne vil dyrke grønsager, der måske er mindre påvirket af industriens måde at dyrke grønsager på.

Men det store spørgsmål, forstod jeg, hos mange ordførere var: hvad gør man egentlig herindefra, hvis vi ikke ligefrem skal lovgive og trække noget ned over hovedet på kommunerne, og det har vi jo ikke lyst til.

Det er således, at kommunerne administrativt har udlagt arealer til en byzoneudvikling, der ikke har fundet sted, og det fremgår meget tydeligt af rapporter fra miljøministeriet og også af den meget kendte rapport »Hvad gør vi ved Danmark år 2000«, at der er udlagt arealer, som man under ingen omstændigheder får brug for de næste 20–25 år. Så siger vi: hvad kan man gøre med disse arealer? De kan bruges til mange ting. Hvis der nu er behov for og ønske om kolonihaver, må det være rigtigt at gribe til de midler, vi som folketing har til at lede udviklingen i Danmark, og så må man spørge sig selv: kan vi det, uden at der skal lovgives, og uden at der skal laves en ekstraordinær ændring af den kommunale lovgivning på dette område? Det kan vi udmærket, for miljøministeren har en mulighed for at påvirke den kommu-

nale og amtskommunale planlægning bl.a. ved tilkendegivelser i landsplanredegørelser, udsendelse af vejledende materiale og udstedelse af bindende retningslinjer eller ved direkte at gribe ind i planlægningsarbejdet. Det er i og for sig det, der er sket et par gange, dog uden at resultatet har været positivt, måske snarere lidt negativt – jeg tænker her på Allerød.

I medfør af lands- og regionplanlovens § 5 afgiver miljøministeren en årlig redegørelse om landsplanarbejdet, og selv om den ikke formelt er bindende – det er den ikke – udtrykker den dog regeringens politik på planlægningsområdet, ligesom den viser de erfaringer, man baserer sig på, og siger noget om, hvilke henstillinger man ønsker der skal gives kommunerne. Det vil sige, at miljøministeren har denne mulighed. Og i landsplanredegørelsen af 1976 blev det jo bl.a. tilkendegivet, at der var ønske om etablering af flere kolonihaver.

Ud over at ministeren direkte kan gøre opmærksom på tingene og lave vejledninger, kan han lave bindende landsplandirektiver. Det så vi bl.a., da det drejede sig om at reservere arealer til atomkraftanlæg. Jeg står en minister meget nær, der har været med til at gøre det.

Endelig må man nok sige, at kommuneplanloven tilsiger, at kommunen stiller arealer til rådighed for sine indbyggere til kolonihaver, hvor der er mulighed for det. Det er en af mange andre faktorer, som må indgå i planlægningen.

Endelig har ministeren den mulighed, som han også har benyttet sig af én gang. . .

Første næstformand (Knud Østergaard):

Folketinget har i dag besøg af republikken Zambias præsident, dr. Kenneth D. Kaunda, der er på officielt besøg i Danmark. Det har glædet os, at folketinget er inddraget i dette besøg af en respekteret leder fra et land, med hvilket Danmark har gode og venskabelige forbindelser.

Jeg byder på folketingets vegne dr. Kenneth D. Kaunda hjertelig velkommen til mødet her i folketinget.

(Medlemmerne påhørte stående første næstformands velkomstord).